

hecetaşları

aylık şiir dergisi

125.on5temmuz2025

hecetaşları

aylık şiir dergisi

yayın yönetmeni

tayyib atmaca

son okuma
metin özarслан

kapak fotoğrafı
ömer lekesiz

muhabbet yeri

haydarbey mh.32077. sk.
armada/2 d blok nu: 6
onikişubat/kahramanmaraş

0535 391 92 50

www.hecetaslari.com

hecetaslaridergisi@gmail.com

11. yıl. 125. sayı 15 Temmuz 2025

issn 2149-4509. (e-dergi)

Tacettin Şimşek

Söylerse / 3

Ahmet Efe

Söğüdün Öğüdü / 4

Ahmet Urfalı

Sevda Yolu / 5

Erhan Çapraz

Kırım / 6

Mustafa Doğan

Yaramla Bariştım / 7

Kadir Pürlü

Yaylam / 8

Ahmet Doğru

Fena / 9

Sadettin Koç

Karıncayı Öldürmek / 10

Mustafa Berçin

Geceye Telaş Düştü / 12

Saadet Buta

Deyişme / 13

Cemil Ökbər

Deyişme / 13

Mustafa Köker

Allah Aşkına / 14

Gülнар Səma

Guya / 15

Mustafa Ayvalı

Âşık Paşa ve Türk Dili / 16

Ömer Kaplan Kozanoğlu

Alışma / 17

Fatih Kandemir

Dert Yüğü / 18

Hayrullah Değerli

İnsan Olmanın Gereği / 19

Yemliha Gürlek

İnsan/Aşk/Zaman/Kader/Dünya / 20

Nizami Qərib

Göyçəmin/ 21

Eldar Nəşibli Sibirel

Başını Uca Tut Vətən / 22

Musa Ələkbərli

İstəyirəm Daşa Basım Bu Kəndi / 23

Metin Özarслан

Yârenlik / 24

■ Tacettin Şimşek

Söylerse

Nice şair tanırım
Düşten imge damıtır
Eskiden yeni söyler

Özü közde pişirir
Sözü özden düşürür
Sehlimümteni söyler

İfşa eder sırrını
İçten geçeni saklar
Başa geleni söyler

Mecazımürsel döker
Telmihe boyar bazen
Bazen aleni söyler

Renkler seni andırır
Sesler seni sezdirir
Şiirler seni söyler

Aşar gelir bir turna
Rüya tepelerinden
Yanık bir mâni söyler

Efendime söylesem
Asi ve mücrim diye
Korkarım beni söyler

Söğüdün Öğüdü

Derenin boyunda bir koca söğüt
Dedi sözlerimi yabana atma
Vereyim ben sana pek mühim öğüt
Namus u ârını üç pula satma

Bırak kıyl u kâli bırak hülyayı
Başa tac bilmeli aşkı, sevdâyı
Boşa üç talakla yalan dünyayı
Aldanıp seherde uykuya yatma

Eğer namert ise meyletme kula
Tutunmuş olursun bir çürük dala
Vefasız olanla hiç çıkma yola
Hem yad u ağyarı obana katma

İlmin olsun sana kılıçla kalkan
Dökmez mi mücahit hak için al kan
Zararla oturur öfkeyle kalkan
Bir meclis içinde kaşını çatma

Menfaat uğruna söyleme yalan
Garibin malını eyleme talan
İyi bir ad imiş geride kalan
İyiyle kötüyü sakın bir tutma...

Hak yolda gidenin gülleri solmaz
Tiyneti bozuklar hiç huzur bulmaz
Kimsenin yaptığı yanına kalmaz
Sorulur hesabı asla unutma...

Sevda Yolu

Varlığın sinemde güneştir aydır
Dudağın kehribar kaşların yaydır
Sendeki meziyet Leyla'da huydur
Sevda yollarında özün güzeldir

Gönlümde ezgidir büyülü sesin
Busende ateştir kordur nefesin
Şiirde tutkudur verdiği esin
Dilinde ballanan sözün güzeldir

Gündüz hayalimsin gece düşümsün
Bugünden yarına mutlu işimsin
Umudum sevdiğim bir tek eşimsin
Başımı koyduğum dizin güzeldir

Bir garip meczubum hallerim harap
Ayrılık ruhumda dinmeyen azap
Meçhul vakitlerde vuslatın serap
Gerçeğin içinde sizin güzeldir

Bazen hayat buruk zor bir bilmece
Dünyada sensizlik karanlık gece
Kendimi ararım sende öylece
Beni sakladığın gizin güzeldir

Kader durağında gecikmiş ahsın
Güneşi doğmayan yeşil sabahsın
Hüzün deryasında hazin segâhsın
Hasret yangınında közün güzeldir

Hep sana açılır aşkın yönleri
Gülüştün anlatır mutlu günleri
Süzmede bakışın sanki dünleri
Cennetten bir misal gözün güzeldir

Kırım

-18 Mayıs 1944 sürgün şehitlerine...-

on sekiz mayıstı kırk dördte zulüm
moskof'un elinde can verdi kırım
umutlar yetimdi tükendi ölüm
yeniden tarihe şan verdi kırım

vagonlar içinde çille sesleri
soluklar tükenmiş dinmiş pesleri
bir gün olur elbet biter ye'sleri
daima bizlere kan verdi kırım

gaziler diyarı giraylar kasrı
maziyi kucaklar şehzade asrı
devlet-i ali'de hiç yoktu kusru
kardeşti kardeşe yan verdi kırım

lutfi baba kendi kırım tatarı
serhat yurdu için atar damarı
depreşir yaralar dertler katarı
tekrar tefekküre an verdi kırım

■ Mustafa Doğan

Yaramla Barıştım

Ben yaramla barıştım topuktan arşa kadar,
Nelerden vazgeçtiysem başucuna kondum, oy.
Artık teferruattır iade-i itibar,
Senin gönül sofrana yüreğimi sundum, oy.

Haşa zaruret değil, gönüllüdür ilticam
Beni bana bırakma, budur senden son ricam
Bahçenden yadigârdır, hicran yarası goncam
Muhacir gözyaşımı, figanıma bandım, oy.

Gözlerinden içmişim aşk denilen şarabı,
Hayaline hapsoldum, dert eylemem türabı,
Buyursun, recm eylesin canım alsın, azabı,
Elinde gözü yaşlı, soğuk taşa döndüm, oy.

Hangi tufan çıkarır gemiyi selamete?
Ayan beyan ortada, gerek yok keramete,
Kapında köle gibi razıyım merhamete,
Kara bulutta kardım, fırtınaydım dindim, oy.

Delibaşın derdiyle efkârı hâr eyledim,
Sustum ve susturuldu, yine de ar eyledim,
Ölümden korkmadım ki celladı yâr eyledim,
Ateşin alazında baştan başa yandım, oy.

Bu pervane, bu ateş, bir farkı var mı benden?
Bu canlı cenazede ruh önce öldü tenden,
Lokman yerine koyup, medet bekledim senden,
Dilsiz dudaklarımla gece gündüz andım, oy.

Ellerin yüreğinde açmadan soldun mu hiç?
Yokluğun yokuşunda serabı buldun mu hiç?
Züleyha olmak kolay, sen Yusuf oldun mu hiç?
Benden öte bir beni kendim gibi sandım, oy.

Tek bir kurşunum kaldı, namluya sürülecek,
Bu davanın hesabı mahşerde görülecek,
Bilirim, aşk defterim solumdan verilecek,
Kendi yaptığım puta bilmem nasıl kandım, oy!

Yaylam

Yaylam bitmez oldu lale sümbülün
Yâri gözlediğim yollar puslandı.
Ağlayı ağlayı dertli bülbülün
Gözünün yaşından güller ıslandı.

Efkârımla göçtüm her bir diyara
Dinmedi içimde kanayan yara
Günleri ayları koy bir kenara
Hasret ile geçen yıllar yaslandı.

*Pirlioğlu'*m gurbet elde kal oldu
Sıla uzaklarda bir hayal oldu
Söz sükûta erdi diller lal oldu
Âşığın sazında teller paslandı.

Fena

Ömür hayat cengine serdiğin uğraş fena
Gün gibi erir yıllar vakitsiz telaş fena

Kararttır gözlerini çektiğin her türlü aşk
Bunca çileye gama sürme diyen kaş fena

Ah de aç aydınlığa yükseliş kanadını
Hızla yekin ağından topraksa ataş fena

Tutunca ellerini esirin olur sanma
Zinciri dolaştırır zihne karavaş fena

Nasıl rehberlik etsin karaysa gözü kaşı
Karanlıktan çıkmaya bulduğun yoldaş fena

Yokluk tutar kapıyı varlığa güven duyma
Aç gözünü seherde çökertmeden yaş fena

Dünyanın yağması say verdiğin her nefesi
Kim tutar feryadını kopar canhıraş fena

Sözümüz olmaz elbet çamura yatanlara
Hakk'adır can çabası gönülle savaş fena

Dosta gülistan derler yağıya gayya kuyu
Toprağında serpildik kahraman Maraş fena

Karıncayı Öldürmek

Yaşanılan hakikat zannetme yalan dolan
Anlatıyorum işte olmuş bu yaşanılan

Evimizi basmıştı mini mini karınca
Mutfak, salon, balkona, odalara varınca

Kapladılar her yeri artıkça artıyorlar
Bir şey mi kaybettiler her yere bakıyorlar

Yok, işgal ordusu bu askerleri her yerde
Bir çare bulamadık iflah olmaz bu derde

Saklasak saklanmıyor öldürsek hepten günah
Haller içler acısı eyvah ki büyük eyvah

At desen atılmıyor sat desen satılmıyor
Ne yapsak ne eylesek bir şey çare olmuyor

Artık sabrım tükendi dedim ki öldürelim
Çağırdım komşuları bu işi bitirelim

Emin misin dediler söylediğin bu söze
Şöyle bir hikâye var anlatayım ben size

Mancınıkla ateşe atılınca İbrahim
Karıncı su taşımış istersen anlatayım

Bakın günah işleriz öldürürsek onları
Cehenneme gönderir günahı insanları

O ki bir peygambere şu taşımış ağzında
Dedi gerekirse ben öleceğim yolunda

İşte böyle canlıya kıymak doğru değildir
Başka bir çözüm yolu bulunması gerektir

Bir başka hikâye var anlatayım bak dinle
Bir çözüm bulacağız elbette senin ile

Kanuni'nin ağacını sarmıştı karınca
Sormuştu "Günahı var mıdır onu kırınca? "

Fetva var "Yarın Hakk'ın divanına varınca"
Elbette "Süleyman'dan hakkın alır karınca"

Anladık öldürmeye razı gelmez gönlünüz
Evin her tarafını kapladılar gördünüz

Yaşadığın soruna sen bir başka çare bul
Bu karınca derdinden bir an önce gel kurtul

Saadettin ne oldu çare bulamıyorsun
Oturmuşsun masaya karınca sayıyorsun.

Yoktur başka çaresi her yolu deniyorum
Soruna çözüm yolu sizlerden bekliyorum.

Biri bana söylese, ben de onu öğrensem.
Günah yazar mı bana karıncayı öldürsem?

Geceye Telaş Düştü

Yorgan diye örterken karanlığı üstüme
Usulca yastığıma iki damla yaş düştü.

Kurşun gibi havada boğulurken yıldızlar
Ay sakladı kendini geceye telaş düştü.

Bir sebep var mı diye kendi kendime sordum
Ellerimin içine zonklayan bir baş düştü.

Ham hayaller kurarken gidenin arkasından
El deliye hasretken payıma ayyaş düştü.

Üç kıtaya yayılan Al-i Osman Sancağı
Burçlardan sökölürken öz yavaş yavaş düştü.

Çanakkale her Türk'ün kanla sınıandığı yer
Mehmet'in hissesine danesiz hoşaf düştü.

Sütçü İmam haykırdı; "Karayılan nerdesin?"
Uyuyan dev uyandı sandılar Maraş düştü.

Kursaklarında kaldı Ebrehe'nin düşleri
Ebabil kuşlarından başlarına taş düştü.

Pencereden düşerken ışık ışık üstüne
Usulca seccademe iki damla yaş düştü

Deyişmə

Səadət Buta:

İsitmir canımı qazın istisi,
Qoy dolsun gözümə ocaq tüstüsü.
Yadın plovundan, yarma istisi,
Olar mənim üçün balı dünyanın.

Cəmil Əkbər:

Zəhməti çəkənlər arı olsa da,
Gör kimə qismətdi balı dünyanın?
Azalıb qüvvəsi yarı qalsa da,
Dəyməmiş tökülür kalı dünyanın.

Səadət Buta:

Körpələr "Malış" dan analı olub,
Göllər boz sərçədən sonalı olub,
Dırnaqlar boyadan xınalı olub,
Bax belə pozulub halı dünyanın.

Cəmil Əkbər:

İnsan zəhmətilə döyünə bilmir,
Baxıb əməliylə öyünə bilmir,
Alıb əyninə də geyinə bilmir,
Bahadır tirməsi, şalı dünyanın.

Səadət Buta:

Aranı bilinmir, dağı bilinmir,
Hamı bağban olub, bağı bilinmir,
Yolkəsən tanınmır, yağı bilinmir,
Yaman artıb qeylü-qalı dünyanın.

Cəmil Əkbər:

Zəmanə bəd gəlib, dövrən çaşıbdır,
Duman yolu kəsib, karvan çaşıbdır,
Dəvəsi mügüdə, sarvan çaşıbdır,
Cırlaşb Rüstəmi-Zalı dünyanın.

Səadət Buta:

Arvadı tanınmır, əri bilinmir,
Böyüyün, kiçiyin yeri bilinmir,
Xeyiri bilinmir, şəri bilinmir,
Dəhşətdən dil acıb, lalı dünyanın.

Cəmil Əkbər:

İnsanın-insana nifrəti artır,
Qəzəbi çoxalır, hiddəti artır,
Gileyi-güzarı, qeybəti artır,
Sığmır məcrasına, seli dünyanın.

Səadət Buta:

Asılmır ocağa nənəmin sacı,
Yığılmır başına yolcunun acı,
Boşalmır xurcunu, dolmur farmacı,
Qəhətə çəkilib malı dünyanın.

Cəmil Əkbər:

Bu dövrü-gərdişi belə görüncə,
Qananı-qanmaza lələ görüncə,
Cahili arifə lələ görüncə,
Pozulur əhvalı, halı dünyanın.

Səadət Buta:

Cəngilər başlayır "Cəngi" havasız,
Şəhərlər hasarsız, igid qalasız,
Doğulur atasız, olur anasız,
Yetimlə dolubdur yolu dünyanın.

Cəmil Əkbər:

Günü-gündən artır, birlər çoxalıb,
Qaydaya, qanuna öclər çoxalıb,
Qaydaya, qanuna kəclər çoxalıb,
Kəsməyir fitnəsi, feli dünyanın.

Səadət Buta:

Amandı, danışın yaşdı kişilər,
Hardadır papaqlı, başdı kişilər?
Gün kimi dağlardan aşdı kişilər,
Uzalı qalıbdır qolu, dünyanın.

Cəmil Əkbər:

Buta xanım, nər kişilər görünmür,
Sözü bütöv ər kişilər görünmür.
Nuranilər, pir kişilər görünmür,
Döndü qarışqaya, fili dünyanın

Allah Aşkına

Ne olur hatırla verdiğin sözü,
Unuttun mu beni Allah aşkına?
Geçirdik baharı getirdik güzü,
Unuttun mu beni Allah aşkına?

Selâmı sabahı dilinden kestir,
Ben meltem beklerken poyrazca estin,
Şu kahpe dünyada bana mı kastın?
Unuttun mu beni Allah aşkına?

Mehtaplı gecede tanışmadık mı?
Ayla, yıldızlara danışmadık mı?
Göz göze bakarak konuşmadık mı?
Unuttun mu beni Allah aşkına?

Beni de yarattı, seni Yaradan,
Çıkmadım meydana yazı-turadan,
Sıyrılırim deme sakın aradan,
Unuttun mu beni Allah aşkına?

Bana doğru eser, seherde yeller,
Yalvarmaktan bıktı konuşan diller,
Şahittir aşkıma gülde bülbüller,
Unuttun mu beni Allah aşkına?

Beyzade'nin gönlü geniştir amma
Denilen her söze sakın inanma,
Bir söyle bin düşün sonradan yanma,
Unuttun mu beni Allah aşkına?

Guya

Guya bilmirs nmi, n  soru ursan
 n b y k   qimin h d fi oydu.
Sildi  r yimd  sevgilik n  var,
M ni nifr timl  ba -ba a qoydu.

G rd nm , o boyda div sayd ğımın,
Canı bir     lik qu daca imi .
Bu yolun sonuna g lm y ydim ka ,
El  ayrılıqlar ba daca imi .

Ondan qisas aldım, yoxsa  z md n,
Bilmir m, bilmir m, bilib neyl yim.
Gah s nd n qa mı am, gah da ki s n ,
Yenid n  z m  g lib neyl yim...

Âşık Paşa ve Türk Dili

*“Aşk değil mi şol gönülde dağ olan
Hem gönül bendin kesen hem bağ olan.”*

Âşık Paşa, Horasan’dan gelerek Amasya’ya yerleşmiş olan Baba İlyas’ın torunu, Muhlis Paşa’nın oğludur. Kırşehir’de doğan ve tasavvuf-la ilgilenmiş olan Âşık Paşa; oğlu Elvan Çelebi’nin verdiği bilgiye göre dünya işlerinden el etek çekmiş ve bir velî hayatı yaşamıştır.

13. yüzyılın ikinci yarısında Karamanoğlu Mehmet Bey, sanatçıların Farsçaya gösterdiği ilgiyi doğru bulmayarak Türkçe konuşulması ve yazılması için ferman çıkarmıştır. 1317 yılında *Gülşehrî* tarafından yazılan *Manîku’t-Tayr* (Eser, Feridüddin Attar’ın aynı ad-daki Farsça eserinin özgün çevirisidir) hem sanatçının Türkçeye bir kuşdili inceliği kazan-dırması amacını yansıtmaması hem de tasavvuf öğretilerini Türklere Türkçe olarak aktarması bakımından önem taşımaktadır. Gülşehrî ile hemşeri olan ve aynı dönemlerde yaşamış olan Âşık Paşa’nın 1330’da yazdığı “*Garib-nâme*” adlı mesnevisi de hem Türkçeye verdiği önem yönüyle hem de tasavvufî içeriğiyle *Manîku’t-Tayr* ile benzer özellikler göstermektedir. Âşık Paşa Türkçenin ihmal edilmesinden duy-duğu rahatsızlığı:

*Türk diline kimsene bakmazıdı
Türklere hergiz gönül akmazıdı*

*Türk dahi bilmezidi bu dilleri
İnce yolu ol ulu menzilleri*

*Bu Garib-nâme anın geldi dile
Kim bu dil ehli dahi mâni bile*

*Bu Garib-nâme anın geldi dile
Kim bu dil ehli dahi mâni bile*

diyerek anlatmış, Tasavvufî eserlerin sadece Arapça-Farsça yazılmasının, bu dilleri bilme-

yen Türkler açısından mahrumiyet olduğunu anlatmıştır. Bu nedenle eserini Türkçe yazarak Türklerin de tasavvufun gizli hazinelerine aşı-na olmalarını sağlamak istemiştir.

Asıl adı Alâeddîn Ali’dir. Muhlis Paşa’nın üç oğlundan en büyüğüdür. Bu yüzden Alâ ed-Dîn Ali, “baş ağa”, yani en büyük kardeş olarak tanınmıştır. “Baş Ağa” sözü zamanla “Beşe”, sonra da “Paşa” olarak söylenmiş, şiirlerinde Âşık mahlasını kullandığı için de asıl adı olan Alâeddîn Ali unutulmuş ve Âşık Paşa adı ile ünlenmiştir.

“Âşık” adını kullanması mutasavvîf kimliği ile ilişkilendirilebilir. Sanatçı Garip-nâme’de insan-ı kâmil olmanın yollarını anlatmış aşkın amacına işaret etmiştir:

Âşık Paşa Garib-nâme adlı eserinde dünya-nın yaratılışını temelinde aşk olduğunu dile ge-tirmiş, dünyadaki her hareketin, her oluşumun aşka bağlı olduğunu ifade etmiştir.

*İşbu mülkü aşk için düzdü Çalab
Yer ü gök olmaklığa aşktır sebep
...
Pes bilin her nesne aşka kul durur
Aşk durur kim ağladur hem güldürür
...*

*Aşkdur anı durmadan hey ündeleyen
Dosta doğru yol budur gel gel diyen*

*İy Hüdâyâ doğru yoldan ırmagıl
Kendi aşkından bizi ayırmagıl*

Ona göre aşk, insana sürekli seslenmekte ve Hakk’a giden yolu göstermektedir.

Garip-nâme dışında değişik eserleri de bulu-nan Âşık Paşa dilimizin korunması anlamında yüzyıllar öncesinden günümüz insanına da birçok mesajlar vermekte ve Kırşehir’de düzenle-nen çeşitli programlarla anılmaktadır.

Alışma

Karşılık vermese de gül bülbüle alışır
Aşkına kasteden diken güle alışır
Tipi diner, ateş söner gün gelir
Yanmalar boşa değil, gönül küle alışır

Gah kırılır, akord tutmaz gah-ı da
Son derviş terk eder son dergahı da
Tek kulak duymasa sessiz ahı da
Saz mızraba, mızrap tele alışır

Dert Yüğü

Denizde balıklar gökte martılar
Benim hâllerimden sual ettiniz
Sevda akşamındaki karartılar
Beni kırılmış bir hayal ettiniz

Niceler çok yazdım ben bu sevdâyı
En sonunda kestim sesi sedâyı
Boş yere oynadım şâh u gedâyı
Beni bir esatir masal ettiniz

Koyun oldum çobanlar sürdü beni
Görenler hep deliye yordu beni
Kimleri sevdiysem o kıldı beni
Yüreğı yaralı maral ettiniz

Kemahlı bu derdi çok da çekerim
Denizde çekerim gökte çekerim
Dağ gibi çekilmez yük de çekerim
Gam keder taşıyan hamal ettiniz

İnsan Olmanın Gereği

Dünya hevesinden çekip gönlünü
Hak davaya omuz vermeli insan
Dostluğa uzanan hayat yolunu
Sevgi taşlarıyla örmeli insan

Besmeleyle kalkıp Allah diyerek
Alnının teriyle helal yiyerek
Doğruluk zırhını alıp giyerek
Ömrünce bir hayat sürmeli insan

Kaptırmadan nefsi dünya haline
Sahip olmak gerek bel ve diline
Elinin tersiyle iblis meluna
İman sillesini vurmali insan

Komşunun derdini derdi bilmeli
Derdini paylaşıp gönül almalı
Komşuluk hakkına sadık kalmalı
Varsa yarasını sarmalı insan

Hakk'a sığınarak güneş doğmadan
Küfrün karanlığı nuru boğmadan
Zalimin zulmüne boyun eğmeden
Küffarın belini kırmalı insan

Oturup nefsini hesaba çekip
Hakk'ın huzurunda secdeye çöküp
Cezbeye gelerek gözyaşı döküp
Aklını başına dermeli insan

İman çizgisinden yana sapmadan
Şirke bulaşmadan nefse tapmadan
Kimseye yamukluk hile yapmadan
Verdiği sözünde durmalı insan

■ Yemliha G rlek

İnsan

G nl n  koyduėun Őu gizli murat
Seni taŐtan taşa  alıp gidiyor
Ayyuka  ıkarsın elerse sarat
G nahı sevabı bilip gidiyor

Zaman

 lemi korkutup h k m s reni
Vurup ayaėına  elip gidiyor
Haklıyı haksızı hakka ereni
Toprakta  ė t p silip gidiyor

Kader

Hep b yle kurulmuŐ evveli ahir
Dağ ova orman ya da bir Őehir
İnsan ay g n g neŐ, yıldız ve nehir
Koskoca ummana dalıp gidiyor

D nya

nat ki yeminli sonsuza inat
 yle bir eser ki, muazzam sanat
Haberin olmadan  ırpar bir kanat
D n p y z m ze g l p gidiyor

AŞk

B lb l Őu g nl n  g le kaptırmıŐ
Her g n yana yana dalıp gidiyor
Ferhat'ın sevgisi daėa aksetmiŐ
Sevdalar dağları delip gidiyor

Göyçəmin

Qonağa can deyib qucaq açardı,
Obası Göyçəmin, eli Göyçəmin.
Min rəngə boyanıb payız fəslində,
Bahar ətirliydı gülü Göyçəmin.

Dağları bir aləm, düzü bir aləm,
Durna bulaqların gözü bir aləm.
Söhbəti bir aləm, sözü bir aləm,
Şirin ləhcəliydi dili Göyçəmin.

Cənnət güşəsiydi, yoxuydu tayı,
Yaradan vermişdi gözəllik payı.
Dərdlərə dərmandı havası, suyu,
Ömrə bərabərdi ili Göyçəmin.

Vüqarlı dağların uca zirvəsi,
Yayırdı yamaca bulud nəfəsi.
Qərib'ə nəğməydi quşların səsi,
Sonalar yurduydu gölü Göyçəmin.

Başını Uca Tut Vətən

Ağlama yaraşmır sənə göz yaşı,
Qurut gözləriyin yaşını, vətən.
Axı qalda gərək igidin başı,
Uca tut əyilməz başını, vətən.

Yamanca ağırmış vətən, daşımız,
Onu qaldırmağa “dostlar” can çəkir.
Yox, daha oyanıb qan yaddaşımız,
Bizi azadlığa daha qan çəkir.

Zaman dost-düşməni bir-bir tanıdır,
Ölməyir Əsliyəcün Kərəmlərimiz.
Sinəmiz Şəhidlər Xiyabanıdır,
Orda dəfn etmişik ərənləri biz.

Yolları uzundur özünü dərkən.
O yol igidlərin qanından keçir.
Sənin oğulların, vətən, sevin ki,
Döyüşdə səndən yox, canından keçir.

Kökünün qədrini biləni varsa,
Nəsillər sabaha ümid daşıyır.
Azadlıq uğrunda ölənə varsa
O xalqın yaşamaq haqqı yaşayır.

Qələbəyə saxla göz yaşlarını,
Azadlıq boylanmır sənə yad kimi.
O gün şəhidlər də baş daşlarını.
Düşməyə sıxacaq avtomat kimi.

Əyilməz başını uca tut, vətən
Azadlıq arzulu igidlərinlə.
Ömrü yaz ömrü tək qərənfilləşən,
Məzarı – and yeri şəhidlərinlə.

İstəyirəm “Daşa Basım” Bu Kəndi

Otlağında qoyun-quzu mələşmir,
Çəmənində oğul, uşaq güləşmir,
Sacı üstə kömbələri gülləşmir,
İstəyirəm “daşa basım” bu kəndi.

Qəhəd olub dələməsi, pendiri,
Qonağını sərin-sərin dindiri.
Şələlərdə üzülməyir kəndiri,
İstəyirəm “daşa basım” bu kəndi.

Harda itib görən çoban tütəyi?
Yaddan çıxıb oğru itin kötəyi,
Üstümüzə mırıldamır köpəyi,
İstəyirəm “daşa basım” bu kəndi.

Qocaları doqqazlarda görünmür,
Uşaqları yapıncıya bürünmür,
Ağılları, pəyələri kürünmür,
İstəyirəm “daşa basım” bu kəndi.

Köhlənləri həsrət qalıb yəhərə,
Cavanları qaçıb-gedir şəhərə,
Gəndən baxır indi bara, bəhərə,
İstəyirəm “daşa basım” bu kəndi.

Yağsız qalıb, kökdən düşüb cəhrəsi,
Pas atıbdı kərəntəsi, dəhrəsi.
Muzeylərə veriləcək nehrəsi,
İstəyirəm “daşa basım” bu kəndi.

Dirriyində, bostanında tağ yanır,
Köhnə arxın suyu gəlmir, bağ yanır.
Bürküsündən aran yanır, dağ yanır,
İstəyirəm “daşa basım” bu kəndi.

Yârenlik

Dönüp de bir baktım mâziye doğru
Evlenmişim on yıl geçmiş aradan
Gönül yâri ile yoğruldu durdu
Nicesine nasip etsin Yaradan

Çok şükür geçirdik biz de bir ömür
Sesimiz çınladı olmasa da gür
Ahmak kişi gördüğüyle övünür
Mevki, unvan sıradandır sıradan

Ebeveynim pek de şanslı değildi
Ne büküldü ne kimseye eğildi
Yavruları dört bir yana dağıldı
Bağışlasın hepimizi var eden

“Dünya bir gölgelik” diyor ya türkü
Devran döner arda düşer bir korku
Vaktinde devretmek haneyi barkı
Töredendir töredendir töreden

Mümtenî, sağ esen yürür gideriz
Başımızı duman bürür gideriz
Kar yağar, karları kürür gideriz
Nice yolcu gibi geçip buradan